

[Otto Mørch]

Nu er der næppe tvivl om, at den teknologiske udvikling trækker i retning af en liberalisering, altså henimod, at terminalmarkedet i stigende omfang bliver præget af en vis konkurrence. Der kan givetvis påvises fordele ved det, men der er også en række faktorer at tage hensyn til, når der skal træffes beslutning om, i hvilket omfang og i hvilken takt en sådan liberalisering skal ske.

Jeg skal alene nævne beskæftigelseshensynet, som for socialdemokratiet er en fundamental ting, der må tages med i billedet. Det er også på dette felt afgørende, at beslutningerne undergives en offentlig styring, for med en sådan giver den gældende ordning os fuld sikkerhed.

Det er uundgåeligt, at der på den måde, som televæsenets nuværende organisation historisk er vokset frem, kan være forhold vedrørende opgavefordelingen og på anden vis, som ud fra helhedens synsvinkel ikke er særlig tidssvarende. Det er imidlertid ikke noget, som kan begrunde en grundlæggende organisatorisk ændring. Jeg har konstateret med tilfredshed, at ministeren er indstillet på, at sådanne ting skal tages op af det nye teleråd til vurdering, og det finder jeg væsentligt. Det er en omstændighed af helt konkret karakter, som jo kan behandles på hensigtsmæssig måde hver for sig.

En afgørende grund for socialdemokratiet til at opretholde de nuværende enheder er hensynet til de 15.000 personer, der er beskæftiget i televæsenet. En ændring af deres ansættelsesforhold og dermed omdirigering af store personalegrupper funktionsmæssigt, måske også geografisk, er en alvorlig sag. Jeg er ganske klar over, at sådanne ændringer ikke kan undgås i et eller andet omfang, hvis løbende korrektioner i opgavefordeling m. v. skal ske, og det kræver den teknologiske udvikling, men der er stor forskel på over et åremål at affinde sig med mindre justeringer, hvis begrundelse er konkret og umiddelbart forklarlig, og så at udsætte store grupper for ændringer, når begrundelsen ofte for den enkelte at se vil være mere teoretisk end praktisk forståelig.

Der kan heller ikke være tvivl om, at store organisatoriske ændringer kan indebære, ganske vist midlertidigt, nogle ulemper, men derfor ikke nødvendigvis kortvarigt effektivitetstab. At den enkelte føler sit tilhørsforhold

til sin gamle arbejdsplads brudt, kan da også være en omstændighed, der kan koste dyrt.

Vi synes, der er grund til at takke ministeren for en realistisk redegørelse på baggrund af telerapporten, og jeg vil også gerne sige, at jeg med stor interesse har læst Dansk Post- og Telegraafforenings henvendelse til folketingets medlemmer. Jeg er enig i en række af organisationens synspunkter, og jeg går ud fra, at ministeren har disse synspunkter med i sine fortsatte overvejelser på telekommunikationsområdet.

Ivar Hansen (V):

Vi er i venstres folketingsgruppe ganske tilfredse med den rapport, som nu ligger på folketingets bord. Vi synes, at den på ganske udmærket måde ridser situationen i vores nuværende telestruktur op og redegør for de problemer, der er af organisatorisk og teknisk-økonomisk art, også med hensyn til samarbejdet mellem de eksisterende teleorganer. Vi er også ganske tilfredse med, at rapporten i sine konklusioner opregner en række alternative styringsmuligheder og organisationsmuligheder, som vi så kan vælge imellem. Det vil altså sige, at vi har et udmærket grundlag at føre debatten om disse ting på.

Jeg vil gerne indledningsvis slå fast, at vi i venstre er helt tilfredse med, at ministeren ikke på baggrund af rapporten møder frem med et forslag om oprettelse af et statsligt enhedstelevæsen. I den forbindelse kan man ikke lade være med at sige, at ministeren udviser betydelig større realitetssans, end den socialdemokratiske kongres gjorde, da man drøftede samme emne. Vi er vældig glade for, at ministeren som repræsentant for en socialdemokratisk regering altså ikke er nået til den samme konklusion og er mødt frem i folketinget med et forslag af den art.

Vi kan selvfølgelig godt se de problemer, ministeren regner op som argumenter imod indførelse af et enhedstelevæsen. Vi kan se, at der ville være en lang række personaleproblemer, idet ansættelsesstatus måske skulle ændres for ganske mange mennesker ansat i de forskellige televirksomheder. Vi kan også se, at der ville kunne opstå problemer ved, at staten i givet fald skulle være parat til at opkøbe den private aktiekapital, som ministeren nævnte, og vi kan også meget vel se, at det måske ville være noget vanskeligt at